

Preț de o clipă, vorbele lui mă nedumeresc.

— Dar, negreșit, Dumnezeu vrea ca fiul meu să fie în siguranță! Fiul meu e fără de păcat și descinde din spița regească. Face parte din adevărata casă regală. Negreșit, Dumnezeu vrea ca el să fie în siguranță, pentru a sluji Casa de Lancaster! Ceea ce vreau eu și ceea ce vrea Dumnezeu trebuie să fie unul și același lucru.

— Chiar crezi că Dumnezeu, în cerul lui, cu toți îngerii, aflat acolo de la începuturile timpului și privind spre ziua Judecării de Apoi, se uită într-adevăr în jos la întreaga lume și vă vede, pe tine și pe micul Henry Tudor, și spune că orice alegi să faci e voia Lui?

Simt că undeva în vorbele lui se strecoară o blasfemie. Răspund nesigură:

— Da, asta cred. Însuși Isus Cristos m-a încredințat că sunt la fel de prețioasă precum crinii câmpului.

— Așa și ești, răspunde el cu un zâmbet, de parcă m-ar mângâia cu o poveste.

Asta mă amuțește și mă face să mă gândesc de-a lungul restului călătoriei din ziua aceea.

— Ia spune-mi, crezi că sunt mulți oameni ca tine, care nu și-au dăruit inima unei tabere sau celeilalte? Întreb în seara aceea, când mă ajută să descasc în curtea unui mic han murdar de pe drumul spre Cardiff.

El bate ușor cu palma gâtul întunecat al lui Arthur.

— Cred că cei mai mulți oameni aleg să urmeze casa care le poate făgădui pace și siguranță. Există credința față de rege, fără îndoială; nimeni nu poate tăgădui că regele Henric e regele încoronat al Angliei. Dar dacă nu e în stare să domnească? Dacă se îmbolnăvește iar și nu poate face nimic? Dacă e la porunca reginei? Dacă ea e sfătuită prost? Cum poate fi o crimă să-l vrei în locul lui pe următorul moștenitor? Dacă pretendentul este și el din spița regească? Dacă-i e rudă apropiată, văr? Dacă are drepturi tot atât de întemeiate la tron ca și Henric?

Sunt atât de istovită încât mă sprijin de greabănul mare al lui Arthur, iar atunci soțul meu mă trage spre el și mă cuprinde în brațe.

— Nu-ți mai face griji în legătură cu asta acum. Cel mai însemnat lucru e să-l luăm pe băiatul tău și să ne încredințăm că e în siguranță. După aceea te vei putea gândi cine ați vrea, Dumnezeu și cu tine, să cârmuiască regatul.

În cea de-a zecea dimineată a călătoriei noastre, mergând de-acum pe drumeaguri înguste și pietroase, printr-un ținut muntos înalt, soțul meu îmi spune:

— Ar trebui să ajungem pe la amiază.

Îmi scapă un icnet la gândul că-mi voi revedea băiatul atât de curând. Trimitem cercetași înainte, spre castel, ca să vadă dacă ne putem apropia fără nici o primejdie. Totul pare liniștit. Așteptăm într-un loc unde nu putem fi văzuți și soțul meu îmi arată că porțile castelului sunt deschise, iar podul mobil – coborât și, pe când privim, o fată iese cu un cârd de găște și le mână către râu.

— Pare să fie sigur, spune prevăzător soțul meu.

Descalacă, mă ajută să cobor din șa și mergem împreună pe malul celălalt al râului. Gâștele înoată în apă, iar câteva își vără pliscul galben în mâl; fata șade pe mal și frământă între degete o bucată de dantelă.

— Fată, cine-i stăpânul castelului? o întreabă soțul meu.

La auzul vocii lui, ea tresare, se ridică iute în picioare și-i face o reverență.

— A fost contele de Pembroke, dar el a fugit la război, răspunde fata atât de târăganat încât abia-i pot desluși vorbele.

— A pus cineva stăpânire pe castel de la plecarea lui?

— Ntț, nădăjduim numa' să se-ntoarcă. Știți unde-i, domnule?

— Nu știu. Băiatul cel mic e în castel?

— Micul conte? Da, i-acolo. Eu țin și găini și-i trimit în fiecă dimineată un ou bun, atunci ouat.

— Chiar? o întreb, neizbutind să-mi țin încântarea în frâu. Mănâncă un ou proaspăt în fiecare dimineată la micul dejun?

— O, da! Și se zice că-i place o felie de pui fript la cină.

— Câți soldați sunt în gardă? ne întrerupe soțul meu.

— O sută, spune fata. Da' de trei ori pe-atâția au plecat la luptă cu Jasper Tudor și nu s-au mai întors. Se zice că a fost o înfrângere groaznică. Se zice că Dumnezeu a pus pe cer trei sori, ca să-i blesteme pe băieții noștri, și acuma cei trei fii York or să ne blesteme țara!

Soțul meu îi aruncă un ban peste apă, iar fata îl prinde cu mâini lacome. Ne întoarcem la locul de la cotul drumului unde sunt ascunși oamenii noștri și încălecăm. Soțul meu le poruncește să desfășoare flamurile și înaintăm la pas, oprindu-ne când ne poruncește el.

— Nu vrem să fim întâmpinați cu un val de săgeți, îmi spune el. Tu, Will și Stephen mergeți la coada grupului, ca să fiți mai în siguranță.

Ard de nerăbdare să intru în castelul care mi-a fost cândva cămin, dar fac cum îmi poruncește și înaintăm încet, până ni se strigă amenințător de pe zidurile castelului să spunem cine suntem; auzim în același timp huruitul lanțului și bariera-ghilotină coboară zăngănind. Soțul meu și purtătorul lui de stindard se apropie de poartă și-i strigă străjerului de pe zidul castelului numele noastre, iar atunci bariera-ghilotină se ridică scârțâind și intrăm în curte.

Arthur se duce pe dată la vechea lespede de încălecat, iar eu cobor din șa fără ajutor și las hățurile. Se îndreaptă imediat spre fostul lui grajd, ca și cum ar fi rămas calul de luptă al lui Owen Tudor. Rândașul scoate un strigăt de uimire când îl vede; eu mă duc repede la ușa din față, iar majordomul o deschide larg, mă recunoaște, cu toate că acum sunt mai înaltă, și se înclină în fața mea:

— Milady!

— Unde-i fiul meu? îl întreb. În odăile copilului?

— Da. Spun îndată să vi-l aducă.

— Merg eu sus, răspund și, fără să mai aștept, urc scările în fugă și dau buzna în odaia lui.

Henry ia cina. I s-a așternut masa cu lingură și cuțit, șade în capul mesei și e servit așa cum se cuvine, așa cum trebuie servit un conte. Întoarce căpșorul la intrarea mea

și mă privește fără să mă recunoască. Părul lui cărlionțat e șaten, ca al unui murg mai deschis la culoare, cum spunea Jasper; ochii îi sunt căprui. Fața lui și-a păstrat rotunjimea de prunc, dar nu mai e prunc, ci băiat, un băiețel de patru ani.

Se dă jos de pe scaun – trebuie să folosească stinghiile ca pe niște trepte – și se apropie de mine. Se înclină – a fost bine educat – și rostește cu un glas ușor tărăgănat:

— Fiți bine-venită, doamnă, la Castelul Pembroke! Eu sunt contele de Richmond.

Mă las în genunchi, ca să ajung cu fața la aceeași înălțime cu a lui. Tânjesc din adâncul sufletului să-l cuprind năvalnic în brațe, dar nu trebuie să uit că pentru el sunt o străină.

— Cred că unchiul tău Jasper ți-a vorbit despre mine, îi spun.

Fața i se luminează de bucurie.

— E aici? E în siguranță?

Clatin din cap.

— Nu, îmi pare rău. Cred că e în siguranță, dar nu-i aici.

Îi tremură buzele. Mă tem atât de tare că va plânge încât întind mâna spre el, dar își îndreaptă îndată spinarea și văd cum i se încordează fălcile, semn că-și înăbușă lacrimile. Își mușcă buza de jos.

— Se va întoarce?

— Sunt încredințată că da. Curând.

Încuviințează tăcut, clipește și o lacrimă i se rostogolește pe obraz.

— Sunt mama ta, lady Margaret, îl înștiințez. Am venit să te iau acasă la mine.

— Sunteți mama mea?

Dau să zâmbesc, însă îmi scapă un suspin.

— Da. Am călătorit aproape zece zile călare, ca să vin la tine și să mă încredințez că ești în siguranță.

— Sunt în siguranță, răspunde el solemn. Aștept doar să vină acasă unchiul Jasper. Nu pot veni cu voi. El mi-a spus să rămân aici.

Ușa din spatele meu se deschide și Henry intră tăcut.

— El e soțul meu, sir Henry Stafford, îi spun fiului meu.

Băiatul se depărtează de masă și se înclină. Jasper l-a educat bine. Soțul meu își ascunde zâmbetul și se înclină ceremonios la rândul lui.

— Fiți bine-venit la Castelul Pembroke, domnule.

— Îți mulțumesc, răspunde soțul meu, apoi îmi aruncă o privire, zărindu-mi lacrimile din ochi și fața îmbujorată. Totul e bine?

Fac un gest neputincios cu mâna, ca pentru a spune că da, totul e bine, mai puțin faptul că fiul meu se poartă cu mine ca un străin politicos și singurul om pe care vrea să-l vadă e Jasper, care e un trădător dovedit și în exil pe viață. Soțul meu dă din cap, cu aerul că înțelege toate astea, și apoi se întoarce spre fiul meu.

— Oamenii mei au venit călare tocmai din Anglia și au cai grozav de buni. Mă întreb dacă ai vrea să-i vezi în șa înainte să fie duși caii la pășune.

Henry se luminează pe dată.

— Câți oameni?

— Cincizeci de gărzi înarmate, câțiva servitori și cerce-tași.

Henry încuviințează. Băiatul ăsta s-a născut într-o țară aflată în război și a fost crescut de unul dintre cei mai mari comandanți ai casei noastre. E mult mai dornic să cerceteze trupele decât să-și ia cina.

— Mi-ar plăcea să-i văd. Mă duc să-mi iau haina.

Intră în odaia lui personală și-l auzim strigându-și dădaca să-i aducă haina cea mai bună, pentru că merge să cerceteze garda mamei sale. Henry îmi zâmbește și spune:

— Simpatîc băiețaș.

— Nu m-a recunoscut! zic înăbușindu-mi lacrimile, însă tremurul vocii mă trădează. Habar n-are cine sunt. Nu-s decât o străină pentru el!

— Firește, dar va învăța, răspunde liniștitor Henry. Va ajunge să te cunoască. Poți să-i fii mamă. Are doar patru ani; ai pierdut numai trei ani din viața lui, o poți lua de la capăt cu el. Și a fost crescut și educat bine.

— E băiatul lui Jasper până-n măduva oaselor! strig plină de gelozie.

Henry îmi aşază mâna pe braţul lui.

— Iar acum îl vei face al tău. După ce-mi vede oamenii, arată-i-l pe Arthur şi spune-i că a fost calul de luptă al lui Owen Tudor, dar acum e al tău. Vei vedea, va vrea să ştie totul despre asta şi vei putea să-i spui tot felul de poveşti.

Mă aşez în tăcere pe un jilţ în odaia copilului în vreme ce Henry e pregătit de culcare. Mai-marea peste odăile copiilor e tot femeia luată în slujbă de Jasper când s-a născut fiul meu; ea l-a îngrijit toată viaţa. Simt că ard de invidie faţă de felul degajat în care se poartă cu el, faţă de felul prietenesc în care-l ia pe genunchi şi-l dezbracă de cămaşă, faţă de felul familiar în care-l gădilă pe când îl îmbracă în cămaşa de noapte şi-l muştră că se zbate ca un ţipar din râul Severn. El e încântător de în largul lui cu ea, dar din când în când îşi aduce aminte de prezenţa mea şi-mi aruncă un mic surâs timid, ca acela oferit de un copil politicoş unui străin.

— Aţi vrea să-l auziţi cum îşi face rugăciunile? mă întreabă femeia când el intră în odaia de culcare.

Înciudată, pe locul al doilea, o urmez ca să-l văd cum îngenunchează la picioarele patului cu baldachin, îşi împreunează mâinile şi rosteşte *Tatăl nostru* şi rugăciunile de seară. Ea îmi întinde o carte de rugăciuni prost copiată, din care citesc rugăciunea scurtă de zi şi rugăciunea pentru seară şi-l aud îngânând cu glas subţire „Amin“. Apoi îşi face cruce, se ridică şi se duce la ea să-şi primească binecuvântarea. Ea face un pas în spate şi-i arată printr-un semn că trebuie să îngenuncheze dinaintea mea. Văd cum i se lasă în jos colţurile gurii, dar îngenunchează ascultător dinaintea mea, iar eu îmi las mâna pe creştetul lui şi spun:

— Domnul să te binecuvânteze şi să te apere, fiule!

El se ridică, apoi fuge şi se aruncă în pat, săltând pe el până când ea dă cearşaful la o parte, îl înveleşte bine şi la urmă se apleacă şi-l sărută cu o mişcare firească, făcută pe negândite.